

HỒI 301

Thiền Quân Tích Ứng

Ba đóa liên hoa kinh liên tiếp phát ra, kỳ quái nhất là cổ kinh lực phá trước thì chậm, phát sau lại nhanh, đến khi tới gần ba chỗ yếu huyết của Từ Tử Lăng thì vừa hay cùng lúc ấn vào cơ thể gã. Cả phát động kinh khí cũng có thể điều khiển nhanh chậm, An Long quả thật đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, khiến Từ Tử Lăng cũng không khỏi thâm thán phục.

Kinh lực chưa tới nơi, chân khí ngưng tụ nóng rất đã ập tới, bao trùm lấy Từ Tử Lăng như thiên la địa võng, lăng lệ phi thường, vượt quá cả tính toán ban đầu của gã. Nếu để kinh khí nóng như lửa mang theo sức phá hủy kinh hồn này xâm nhập nội thể, tổn thương thể nào chắc không cần nghĩ nhiều cũng có thể tưởng tượng được.

Từ Tử Lăng giờ có hối hận cũng chẳng kịp, trong khoảnh khắc sinh tử ấy, ba loại tâm pháp tối cao vô thượng liên quan đến ấn pháp của Phật môn là Hoán Nhật Đại Pháp trong di quyển của Nhạc Sơn, Cửu Tự Chân Ngôn Thủ Ấn của Chân Ngôn Đại Sư, Bất Tử ấn pháp có sinh trong tử, có tử trong sinh mà Hầu Hi Bạch nhắc đến, cùng với năm trăm bức tượng La Hán mà thánh tăng Cưu Ma Trí đã thiết kế cùng lúc lướt qua đầu gã, rồi hòa nhập thành một thể.

Chỉ trong một nhịp thở, hai tay Từ Tử Lăng đã kết thành vô số thủ ấn, bắt đầu từ Bất Động Căn Bản Ấn, kế đó là Đại Kim Cương Luân Ấn, Nội Ngoại Sư Tử Ấn, Ngoại Phục, Nội Phục Ấn, Trí Quyền, Nhật Luân, Bảo Bình Ấn.

Mỗi lần kết ấn, trong lòng gã lại lẩm nhẩm niệm chân ngôn, tinh thần tập trung cực độ, tâm ý tương tùy, ý thần hợp nhất, chân khí Trường Sinh Quyết và Hòa Thị Bích không ngừng tập hợp lại trong kỳ kinh bát mạch, tam mạch thất luân theo các phương thức khác nhau, hình thành nên những đóa hoa chân khí nở rộ không ngừng.

Cả quá trình kết thúc ở Bất Động Kim Cương Ấn, đây cũng là tổng kết ấn mà Hoán Nhật Đại Pháp nhắc đến sau quá trình thoát thai hoán cốt, dịch nhật hoán nguyệt.

Vạn niệm đều quy về không.

Trong cảnh giới vô nhân vô ngã ấy, Từ Tử Lăng cảm nhận được mình đang mở rộng ra vô hạn, lúc này ba đóa liên hoa kinh đã cùng lúc bay đến hai huyệt Kiên Tĩnh ở vai trái, vai phải và Mi Gian Luân giữa trán gã.

An Long và Vu Ô Quyển đều cả kinh thất sắc, không ngờ trên đời này còn có người ngu xuẩn đến mức không tránh, không đỡ mà ngồi yên chịu trận Thiên Tâm Liên Hoàn tuyệt kỹ bí truyền của Thiên Liên Tông. Từ Tử Lăng ngửa người ra sau, hai vai nhanh chóng rùn lại.

Một cỗ kinh lực nóng bỏng bắn thẳng vào mặt gã, kể đó liên hoa kinh bị kinh khí phản kích ở Mi Gian Luân làm cho bẹp lại, trượt lướt qua lớp chân khí bao quanh mặt gã.

"Bình! Bình!".

Hai đóa liên hoa kinh ở hai vai bị trượt đi quá nửa, song phần còn lại vẫn xâm nhập được vào huyệt mạch Từ Tử Lăng, cảm giác đau đớn khó chịu ấy, khiến Từ Tử Lăng suýt chút nữa thì kêu lên. Nhưng tất nhiên là gã không xuẩn ngốc tới mức ấy, đành lẩm nhẩm chân ngôn, nhấn giọng nói thật nhanh: "Hoán Nhật Đại Pháp!".

Bất Động Kim Cương Ấn lập tức chuyển thành Nội Phục Ấn, Ngoại Phục Ấn. Hai luồng chân khí giao chiến trong kinh mạch Từ Tử Lăng, chân khí trong nội thể đã được tập trung từ trước lập tức đánh đòn phủ đầu, hóa giải sạch sẽ liên hoa kinh của An Long, nhưng hai vai gã cũng bị kinh khí nóng rực làm cho tê rần, không cử động được.

Cả An Long lẫn Vu Ô Quyển đều trợn mắt lên nhìn.

Vu Ô Quyển tự tin có thể đẩy bật liên hoa kinh sang hướng khác, nhưng cũng phải dựa vào quyền kinh hay chuồng kinh và ra tay trước khi kinh khí xâm nhập cơ thể, còn dùng diện môn để trực tiếp đẩy bật kinh khí ra thể này, quả thực y chưa bao giờ dám nghĩ tới.

Cả hai đều không biết Từ Tử Lăng đang đeo mặt nạ, thấy gã ngồi yên hứng chịu ba đóa liên hoa kinh mà "mặt không đổi sắc", trong lòng lại càng kinh hãi hơn gấp bội. Sự thực thì Từ Tử Lăng đang đau đến trắng bệch cả mặt, nếu An Long đẩy thêm một đóa liên hoa kinh nữa, đảm bảo gã sẽ chết ngay tại trận.

An Long đưa mắt nhìn Vu Ô Quyển, rồi chán nản lùi lại ngồi xuống thở dài nói: "Hoán Nhật Đại Pháp quả nhiên lợi hại phi thường. Năm xưa Nhạc huynh từng nhắc đến nan đề trong Hoán Nhật Đại Pháp với ta, nói rằng không thể hiểu được tác dụng chân chính của Thiên Trúc thủ ấn, giờ rõ ràng là đã hiểu được chân lý bên trong rồi. Tiểu đệ đây vô cùng bội phục".

Có thể nhận thấy vẻ ngưỡng mộ pha lẫn với đố kỵ trong ánh mắt Vu Ô Quyển, chỉ nghe y thở dài nói: “Nhạc lão bỏ đao không dùng, công lực lại tăng tiến gấp bội, chẳng trách cả ta cũng phải nểm khố đầu. An Long ngươi còn gì để nói nữa không?”.

An Long cười khổ đáp: “Ta còn biết nói gì nữa đây?”. Trong ngữ khí tràn đầy vẻ chua chát.

Đến giờ Từ Tử Lăng mới có thể lên tiếng nói chuyện, giọng nói không cần làm bộ cũng đã khàn khàn khó nghe. Gã hít sâu một hơi chân khí, cố dồn nén cơn đau ở hai bắp vai, chậm rãi nói: “Tịch Ứng ở đâu?”.

oOo

Đầu canh một.

An Long vén tấm màn xe ngựa lên, chỉ tay vào Tán Hoa Lâu đèn hoa rực rỡ, nói với Từ Tử Lăng và Vu Ô Quyển: “Đây là Tán Hoa Lâu, Biên Bất Phụ đã từng đến hai lần, lần nào cũng gọi đích danh Hoa Giá cô nương, đêm nay y đã đặt trước sương phòng, chúng ta có vào chào hỏi y một tiếng không?”.

Vu Ô Quyển chau mày nói: “Tịch Ứng có đi cùng với họ Biên không?”.

An Long nói: “Hai lần trước Biên Bất Phụ đều đến đây một mình, còn lưu lại qua đêm nữa. Tuy là trước đây Tịch Ứng hay đi hồ thiên nào địa với Biên tặc, nhưng trong thời điểm mà Tống Khuyết có thể đến Ba Thục bất cứ lúc nào này, Tịch Ứng làm sao dám làm vậy nữa chứ?”.

Vu Ô Quyển lắc đầu nói: “Lão béo nhà ngươi chỉ biết một mà không biết hai, Tử Khí Thiên La bá đạo cực kỳ, chỉ không cẩn thận một chút là sẽ quay ngược trở lại cắn chủ ngay. Công pháp càng cao lại càng cần phải điều hòa, cũng giống như ta sau khi giết người phải đến đồ trường một lúc để cân bằng lại vậy, không tin ngươi cứ thử hỏi lão Nhạc xem, có ai hiểu rõ Thiên Quân Tịch Ứng hơn y chứ?”.

An Long cười âm hiểm: “Không phải y muốn tìm tiểu tướng công để chơi đấy chứ?”.

Vu Ô Quyển nghe vậy cũng chỉ cười dâm đãng mà không nói gì.

Từ Tử Lăng nghe mà lông tóc dựng ngược hết cả, lại không thể không giả bộ là người hiểu biết mấy chuyện này, nhưng nói thêm thì gã lại sợ lộ ra sơ hở, đành làm bộ nghiêm nghị trầm giọng nói: “Không phải chỉ cần vào xem thử là xong sao?”.

An Long thần nhiên hỏi: “Nếu chỉ có mình Biền Bất Phụ, lão Nhạc định thế nào?”.

Từ Tử Lăng mắng thầm trong bụng, chiều này của An Long thật âm độc vô cùng, nếu gã là Nhạc Sơn thật, công nhiên giúp y đối phó với Biền Bất Phụ chẳng khác gì chính thức tuyên chiến với Âm Quý Phái. Mà có thể giết được Tịch Ứng hay không vẫn còn là một ẩn số, đối với Nhạc Sơn tự nhiên là có hại mà không có lợi, về sau lại càng không thể không đứng về phía An Long.

Có điều đối với Từ Tử Lăng mà nói chuyện này lại là có lợi mà vô hại. Tất nhiên gã cũng không thể sáng khoái đáp ứng ngay được, bởi đó tuyệt đối không phải tác phong của Nhạc Sơn. Chỉ nghe gã hừ lạnh một tiếng nói: “Đến lúc ấy sẽ tùy cơ ứng biến, so với Thiên Tâm Liên Hoàn của lão béo nhà ngươi, Ma Tâm Liên Hoàn của hãn chỉ là trò cười, ta và Vu ô nhi sẽ đảm bảo không để bất kỳ kẻ nào nhúng tay vào chuyện này”.

Vu Ô Quyển tỏ vẻ không vui nói: “Ta ghét nhất bị người khác gọi là Vu ô nhi, chỉ có Chúc yêu bà mới gọi như vậy, hừ!”.

Từ Tử Lăng nào biết Nhạc Sơn gọi Vu Ô Quyển là Vu ô nhi trong di quyển là học theo Chúc Ngọc Nghiền, đành im miệng không nói gì thêm nữa.

Song mục An Long sáng rực, đượm vẻ tàn khốc tà dị, y liếm liếm môi, tựa như đang thưởng thức máu tươi của Biền Bất Phụ, chậm rãi nói: “Được! Hai người hãy áp trận cho tiểu đệ, món nợ hai mươi năm, hôm nay phải kết toán được rồi!”.

Kế đó y liền quát lên với lão bộc đánh xe: “Đến Tán Hoa Lâu!”.

An Long vừa đặt chân xuống xe, Văn Cô đã đích thân dẫn hai tỳ nữ ra đón tiếp, trước một câu An lão bản, sau một câu An lão bản, tận tình chu đáo hết mức.

An Long giới thiệu qua loa hai người, rồi kéo Văn Cô sang một bên rủ rủ gì đó, Văn Cô liền dẫn đường đi trước, còn họ An thì lui lại đi cạnh Vu Ô Quyển và Từ Tử Lăng, cười khố nói: “Đúng là Tịch Ứng đến rồi!”.

Vu Ô Quyển lập tức biến sắc.

Y đã tính toán từ trước, chỉ một lòng muốn lợi dụng Nhạc Sơn đối phó Âm Quý Phái, trước nay chưa từng nghĩ đến chuyện phải chính diện giao phong với Tịch Ứng. Trong Tà Đạo

Bát Đại Cao Thủ, xếp hàng đầu đương nhiên là Chúc Ngọc Nghiên và Thạch Chi Hiền, kế đó lần lượt là Ma Soái Triệu Đức Ngôn và Thiên Quân Tịch Ứng, tất cả đều là những nhân vật cùng cung cực ác, tuyệt đối không dễ gì đụng đến. Vừa rồi tuy y có nhấn mạnh khả năng Tịch Ứng sẽ xuất hiện ở đây để điều hòa, nhưng đó đơn thuần chỉ để kích Nhạc Sơn nhập cuộc, chẳng ngờ loạng quạng thế nào lại gặp phải Tịch Ứng ở đây thật, giờ thì đã hết đường lui, chỉ đành thở dài trách mình không may mắn.

Từ Tử Lăng cũng không biết là nên hung phấn hay sợ hãi nữa, bởi chỉ nhìn thần sắc của An Long và Vu Ô Quyển, đã đủ biết uy thế của Thiên Quân Tịch Ứng lớn nhường nào.

Còn Tịch Ứng thì biết rõ giờ này Thành Đô cao thủ tụ tập như mây, vậy mà vẫn công nhiên đến thanh lâu với Biên Bất Phụ, có thể thấy y đã có chỗ dựa vững chắc, ngay cả Giải Huy, Sư Phi Huyền cũng không thềm để trong mắt.

Liệu gã có phải là thiếu thân lao vào lửa hay không?

Từ Tử Lăng thâm suy tính, rồi quyết định đánh liều một phen, nói: “Y ở gian phòng nào?”.

An Long nói: “Phòng chữ Đinh ở phía Bắc gian nhà Tây, trên lầu hai, chúng ta ở phòng chữ Ất cách đó một phòng, phòng đầu tiên là của Phạm Trác ở Xuyên Bang và Hầu Vương Tần Chấn ở Ba Minh, phòng chữ Bính là của tên con cháu các thế gia ở Thành Đô, đêm nay thật là náo nhiệt!”.

Vu Ô Quyển thấp giọng hỏi: “Phạm Trác và Tần Chấn có biết cách đó một phòng là Biên Bất Phụ và Tịch Ứng không?”.

An Long thở dài: “Người nghĩ ta là con sâu trong bụng chúng chắc!”.

Từ Tử Lăng mắng thâm trong bụng, An Long từ sớm đã muốn đối phó Biên Bất Phụ, nên mới đặt trước gian phòng cách đó một phòng, nếu không cho dù Văn Cô nể mặt y đến mấy, cũng không thể sắp xếp trong thời gian ngắn như vậy được, mà cũng không khéo đến mức chỉ cách có một gian như vậy.

Lúc này ba người đã theo Văn Cô lên lầu hai, Từ Tử Lăng chợt lên tiếng: “Nhạc mỗ qua chào hỏi hai lão bằng hữu đã!”.

An Long và Vu Ô Quyển đều xuất thân trong Ma môn, từ nhỏ đã sống trên đầu đao mũi kiếm, chuyện đã đến nước này tự nhiên là phải bỏ hết mọi cố kỵ, thậm chí nếu có thể

một tấn công bất ngờ như sét đánh không kịp bưng tai hạ sát hai kẻ này thì quả thật là vô cùng lý tưởng.

An Long gật đầu nói: “Tốt nhất là dụ chúng ra ngoài sân động thủ, như vậy người ngoài sẽ rất khó mượn cớ can dự, chúng ta sẽ áp trận cho Nhạc lão đầu!”.

Một thanh lâu lừng danh toàn Trung thổ như Tán Hoa Lâu nếu không phải là sản nghiệp của Thương Bá Phạm Trác hoặc Hầu Vương Tần Chấn thì cũng do họ chiếu cố, nếu Từ Tử Lăng bất chấp tính mạng của các cô nương mà động thủ trong phòng, bọn Phạm Trác và Tần Chấn sẽ tuyệt đối không thúc thủ bàng quan. Sau chuyện này, Vu Ô Quyển và Từ Tử Lăng đương nhiên sẽ vô mộng bỏ đi, mọi chuyện thế là xong, chỉ khổ An Long đã thâm căn cố đế ở nơi này, tự dung lại có thêm hai cường địch là Ba Minh và Xuyên Bang, thêm vào Giải Huy nữa, chỉ sợ họ An khó mà sống ở đất Thục.

Vu Ô Quyển là lão giang hồ, cũng hiểu được chuyện này, bèn lại gần An Long nói: “Người có nên qua nói với bọn Tần Chấn trước một tiếng không, chắc chúng cũng không có hảo cảm gì với Biên Bất Phụ và Tịch Ứng đâu”.

An Long cười khở đáp: “Chỉ hận là chúng cũng không có hảo cảm với cả ta nữa”.

Văn Cô đẩy cửa phòng, nhoẻn miệng cười: “Mời ba vị lão bản!”.

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi, đi qua người Văn Cô, sải bước đi về phía sương phòng phía Bắc.

Văn Cô đang ngạc nhiên thì đã bị An Long ôm eo kéo vào trong.

Từ Tử Lăng vận công vào song nhĩ, lập tức nghe được mọi thanh âm trong cả bốn gian sương phòng. Sau khi nhận ra tiếng cười dâm đãng của họ Biên, nói gã không khẩn trương thì chỉ là tự gạt mình gạt người mà thôi.

Đêm trước gã cự tuyệt sự giúp đỡ của Sư Phi Huyền, cương quyết đơn thương độc mã đi thu thập Tịch Ứng, quả thực cũng hơi có chút dùng tình cảm hành sự, có điều nghĩ lại hào tình tráng chí của Bạt Phong Hàn khiêu chiến Khúc Ngạo, gã lại cảm thấy hết sức thoải mái. Nếu không đặt mình vào hoàn cảnh cử tử nhất sinh, thử hỏi làm sao gã có thể đột phá trên con đường võ đạo dài đằng đẵng kia được?

Từ Tử Lăng đứng trước cửa phòng, chưa gõ cửa thì đã nghe một giọng nam thấp trầm mềm mại cất lên: “Vị bằng hữu nào vậy?”.

Tiếng đàn ca trong phòng đột nhiên im bật, càng làm nổi rõ tiếng ồn ào náo nhiệt ở hai phòng bên cạnh.

Từ Tử Lăng thâm kinh hãi. Gã có thể khẳng định mình không hề phát ra tiếng động nào, vậy mà vẫn để kẻ có thể là Tịch Ứng này cảm ứng ra được, chỉ riêng điểm này cũng có thể đoán được võ công của y cao tới nhường nào rồi. Gã đang định đẩy cửa thì cánh cửa đã tự động bật mở, nghênh tiếp gã là một đôi nhân thần tà dị lẳng lẹ phi thường.

Tịch Ứng vận nho phục màu xanh, dáng người cao gầy, nhìn bề ngoài trông như một văn nhân yếu ớt, cử chỉ văn nhã, gương mặt xanh trắng gầy gò nở một nụ cười, không hề có vẻ ngạc nhiên trước sự xuất hiện của “Nhạc Sơn”. Người không biết chuyện chắc hẳn sẽ tưởng rằng y là một trung niên thư sinh yếu ớt, nhưng chỉ cần nhìn kỹ lại đôi mắt sáng rực dưới hai hàng lông mày rậm kia, là có thể nhận ra vẻ tàn khốc và tà ác trong đó, xung quanh tròng mắt có một vầng tử khí, đáng sợ vô cùng.

Biên Bất Phụ ngồi bên cạnh y, trên đùi mỗi người đều có một kỷ nữ đang cười đùa vui vẻ.

Ánh mắt Từ Tử Lăng đảo một vòng sang phía Biên Bất Phụ rồi dừng lại trên mặt Tịch Ứng, chấp tay cười lạnh nói: “Tịch Ứng, người còn chưa chết hả?”.

Hai nữ nhân lúc đầu còn tưởng hai người bọn Biên Bất Phụ có bằng hữu đến thăm, cười tươi như hoa đón tiếp, sau khi nhìn thấy tôn dung và thần sắc âm trầm của “Nhạc Sơn” lại nghe câu nói đầy vẻ khiêu khích của y kia, bắt đầu cảm thấy bất an, im bật như ve sầu mùa đông, hoa dung thất sắc.

Tiếng huyền náo ở phòng bên cạnh cũng ngưng lại, rõ ràng là đối phương cũng phát giác ra tình hình có gì đó không ổn, gian phòng của An Long đương nhiên không phát ra tiếng động nào, kể đó là cả Tần Chấn và Phạm Trác cũng ngừng nói chuyện. Cả gian nhà phía Tây lập tức chìm trong một bầu không khí hết sức bất bình thường.

Tịch Ứng ung dung cười đáp: “Lão Nhạc huynh không phải hẹn tiểu đệ đến canh ba mới gặp mặt sao? Tự dung sao đến làm phiền nhã hứng của tiểu đệ như vậy, có phải sống thêm vài canh giờ nữa cũng không chịu được không?”.

Từ Tử Lăng tự nhiên bước vào phòng, đi thẳng đến trước cửa sổ bên trái Tịch Ứng, ngửa mặt đón cơn gió đêm, chăm chú nhìn xuống khu vườn đầy kỳ hoa dị thảo bên dưới, mỉm cười nói: “Nhạc mỗ không phải không chịu được, mà là đợi lâu quá. Từ sau khi từ biệt ở Lũng Tây bốn mươi năm trước chưa có cơ hội đàm đạo với Tịch huynh, hôm nay trùng phùng,

chỉ mong Tử Khí Thiên La không làm Nhạc mỗ thất vọng, nếu không Hoán Nhật Đại Pháp này luyện thành phỏng còn ý nghĩa gì nữa chứ”.

Biên Bất Phụ lắc đầu cười cười nói: “Nhạc lão đã luyện thành Hoán Nhật Đại Pháp mà cũng không thay đổi chút nào, vẫn cứ khoe khoang khoáng lác như trước. Ai mà chẳng biết Hoán Nhật Đại Pháp là thứ đồ chơi bàng môn tả đạo của Thiên Trúc, họa may có thể trị nổi thương thế cho người, nhưng vì đường lối võ công hoàn toàn khác biệt, thứ đó chỉ làm cho công lực người có giảm không tăng. Nếu chưong môn sư tử không nhìn thấu điểm này, sao người lại để người sống mà rời khỏi Lạc Dương chứ?”.

Tịch Ứng nhàn nhã vỗ nhẹ lên cặp đùi đầy đặn của nữ lang bên cạnh, thị ý cho nàng ta ra ngoài sau đó mới vươn vai cười cười nói: “Niệm tình Nhạc Sơn người nhất phiến khổ tâm, đêm nay ta sẽ tiễn người lên đường gặp mặt với thê nhi”.

Từ Tử Lăng ngửa mặt lên nhìn bầu trời đêm, trong lòng cảm thấy phần nộ thay cho Nhạc Sơn, một chút sợ hãi lúc này giờ đã biến mất vô tung vô tích.

Nhạc Sơn nhiều hơn Tịch Ứng hơn mười tuổi, lúc y thành danh thì Tịch Ứng mới xuất đạo. Họ Tịch vì một chút ân oán nhỏ của bản môn mà đăng môn khiêu chiến với Nhạc Sơn, thất bại chỉ trong một chiêu, nuốt hận trở về. Sau đó nhân lúc Nhạc Sơn không có mặt y đã dùng thủ đoạn hung tàn sát hại toàn gia họ Nhạc, từ đó mới kết thành mối thâm cừ không thể hóa giải.

Gã hít sâu một hơi, rồi chậm rãi nói: “Đêm nay không phải người tử thì là ta vong, Nhạc mỗ cũng muốn xem Tử Khí Thiên La của người có giữ được hai cái mạng nhỏ này không?”.

Tịch Ứng và Biên Bất Phụ còn chưa kịp lên tiếng thì đã nghe một giọng trầm hùng cất lên: “Tại hạ Phạm Trác ở Xuyên bang, dám hỏi hai vị có phải Nhạc Bá Chủ Nhạc Sơn và Thiên Quân Tịch Ứng hiền huynh?”.

Một giọng khác lại tiếp lời: “Vị còn lại nếu Tần Chấn đoán không lầm có lẽ là Biên Bất Phụ huynh phải không? Các vị đại giá quang lâm Thành Đô mà sao không thông tri một tiếng để bọn tiểu đệ được tận tình địa chủ”.

Phạm Trác Tần Chấn đều là những cái tên uy phong lẫm lừng chốn Ba Thục, nhưng đối với hạng cao thủ Ma môn danh chấn thiên hạ như Biên Bất Phụ và Tịch Ứng, ở Ba Thục ngoại trừ Giải Huy ra, chẳng ai đáng quan tâm cả, nên cả hai chỉ nhìn nhau cười cười, lộ vẻ khinh miệt.

Từ Tử Lăng khiêm nhượng đáp: “Hai vị đoán không sai, thứ cho Nhạc mỗ vô lễ, đêm nay là chuyện ân oán cá nhân của mỗ, mong hai vị đứng ngoài chuyện này, Nhạc mỗ sẽ cảm kích vô cùng!”.

Tịch Ứng hừ lạnh nói: “Nhạc lão đầu trở nên khách khí như vậy từ bao giờ thế?”.

Phạm Trác cười gằn: “Nhạc bá chủ xin cứ yên tâm, một chút nhần nại này võ lâm Ba Thục chúng tôi ai cũng có cả”.

An Long cất tiếng nói: “Tịch huynh, Biên huynh, tiểu đệ An Long xin có lời thỉnh an”.

Biên Bất Phụ mặt không đổi sắc, cười oang oang nói: “Thì ra cả An Long đại ca cũng đến đây tham gia nhiệt náo muốn tận mắt nhìn thấy kết cục của nhất đại Bá Đao Nhạc lão đầu phải không? Ta còn tưởng ngươi làm con rùa rút đầu rút cổ trong cái ổ của mình nữa chứ!”.

Thanh âm chậm rãi âm trầm Vu Ô Quyển cất lên: “Biên huynh có chết cũng không chịu đổi tính, Nhạc huynh lần này trùng xuất giang hồ, sao lại không nắm chắc phần thắng chứ, kẻ nào khoe khoang khác lác thì phải chờ lát động thủ mới biết được. Hà hà! Biên huynh chẳng những đáng thương mà còn đáng cười nữa!”.

Song mục Tịch Ứng rực lên những tia sáng màu tím, Biên Bất Phụ lộ thần sắc ngưng trọng, đẩy cô nương đang run lẩy bẩy trên người ra, đưa mắt ra hiệu cho Tịch Ứng.

Họ Tịch khẽ gật đầu, đưa mắt nhìn sang phía “Nhạc Sơn”, thản nhiên nói: “Nhạc huynh muốn động thủ ở đâu?”.

Từ Tử Lăng ngửa mặt cười dài, phóng ra cửa sổ, hạ thân xuống một bãi cỏ trong Tây Viện, ung dung đáp: “Tịch huynh, mời!”.

- o O o -